

fygt, alle nærede for ham. Det var for de unge som at høre et gammelt Sagn, naar han fortalte om Folkesagens første trange Dage, da dens Talsmænd blev betragtet som Ungdomsfordærvere, der fortjente Baal og Brand. Det lød for dem som Beretningen om et helligt Martyrium, naar han paa sin halvt spøgende Maade fortalte om den Tid, da han paa Apostelvis vandrede paa sin Fod fra By til By og maatte holde sine Foredrag rundt om i Tørveskur og Karlekamre, forfulgt som en Indbrudstyv af Præsterne og Skolelærerne, forhaanet og forulempet af selve Bønderne, der mangen Gang havde pudset deres Hunde paa ham for at jage ham ud af Byen.

Det var derfor ikke den almindelige Smerte over Tabet af en Ven, som Efterretningen om hans Død fremkaldte; det var den dybe, højtidelige Sorg, der griber et Folk under fælles Ulykker. Endog Skibberuppernes Ophidselse i Anledning af Sogneraadsformanden lagde sig i nogle Dage, og det berammede Møde af Menighedsraadet blev udsat til efter Begravelsen. De følte alle, at de havde mistet deres Høvding; overalt talte man kun om den gamle Højskoleforstander; man tog hans Fotografi ned fra Væggen over Kommoden og betragtede det fyldige Ansigts kære Træk og de to sorte Prikker over Kinderne, der skulde forestille hans ungdommeligt spillende, lysebrune Øjne. Man gentog Eventyr, han havde fortalt, læste hans gamle Breve, — smaa, ilsomt nedskrevne Lapper, fulde af Henrykkelsesudbrud og varme Venskabsforsikringer — og om Aftenen sad man udenfor paa Dørfliserne og sang hans Yndlingssange.

Ogsaa i Vejlbys Præstegaard gjorde Dødsbudskabet et dybt Indtryk; og Emanuel fandt herunder foreløbig ingen passende Lejlighed til det forklarende og beroligende Ord, som han vilde sige Hansine, især da der i de samme Dage ogsaa paa anden Maade bragtes Uro ind i Huset. En Morgen, da Emanuel kom over i Stalden en Timestid senere end sædvanlig og ikkedesmindre